

Han-Erik Fjell

DE VERKLIKKER

Proloog

*Dinsdag 18 februari 1969
New York City*

Ze liepen voorzichtig de brede stenen trap op.

Zelfs 's zomers was het een gok om uit deze kelder naar boven te lopen. Vincent Giordano liep achterstevoren, terwijl hij naar houvast zocht op de gladde treden. Vier treden onder hem liep Calogero Locatelli. Tussen zich in droegen ze een jonge vrouw. Ze was nog steeds half bewusteloos van de verdoving die ze haar hadden toegediend. Met voorzichtige stappen liepen ze de beijzelde binnenhof over naar de wachtende auto. Calogero Locatelli liet het onderlichaam van de vrouw in de sneeuw vallen. Deed de kofferbak open, haalde er een plaid uit en legde die op de achterbank. Hij greep haar weer bij haar voeten.

Op de witte sneeuw bleven lichtrode vlekken achter.

Calogero stuurde de hoofdweg op en reed in de richting van Manhattan. Vincent Giordano draaide zich om en keek naar de toegetakelde vrouw op de achterbank. Het lange, bruine haar was kleverig van het zweet. De ogen bloeddoorlopen. Het gezicht zo bleek dat het op een masker leek. De make-up die ze eerder op de avond had opgedaan, was over haar hele gezicht uitgelopen.

‘Wat hebben jullie met me gedaan?’ vroeg ze wazig. Haar ogen waren gesloten. Haar hoofd deinde heen en weer. ‘Waarom, Vincent?’ snotterde ze. ‘Hoe kon je dat nou doen?’

‘Hou je stomme kop!’ snauwde Calogero. ‘Ellendige sloerie.’

Vincent keek opzij naar zijn vriend en zei: ‘Dat is wel genoeg. Laat haar nou maar met rust.’

Locatelli snoof en wierp hem een onverschillige blik toe. ‘We gaan haar dus niet domweg in de Hudson dumpen?’ vroeg hij, precies zo luid dat ze het verstond.

Ze gilte het uit. Probeerde tegen de voorstoelen en de ramen te slaan en te schoppen, maar ze was lichamelijk op. Het lukte haar nog net om rechtop te gaan zitten. Vincent draaide zich weer naar haar om. Met een

harde blik waaruit geen enkel blijk van medeleven of woede sprak, zei hij: 'Hou je gedeisd. We zullen je niet vermoorden, maar je gaat terug naar waar je vandaan komt en je zet nooit meer een voet in deze stad. Begrepen?'

Er kwam geen antwoord.

'Begrepen?' herhaalde hij.

Ze kneep uit alle macht haar ogen dicht en knikte.

1

Maandag 8 juni

Fredrikstad

Wilhelm Martiniussen, de eigenaar van Mardan, zat in de vergaderkamer aan het hoofd van de tafel. Twaalf nieuwsgierige ogen waren op hem gericht. Zo meteen zou hij hun dromen aan diggelen gooien. Ze voor hun neus aan stukjes scheuren.

Zijn hart bonkte alsof hij zojuist een marathon had gelopen. Het zweet stond in zijn handen. Hij wist dat hij ze ging teleurstellen, maar toch had hij het gevoel dat het de enige juiste handelwijze was. Over minder dan een minuut zou hij geen hooggewaardeerde chef meer zijn, maar een onscrupuleuze idioot. Wat hij zo meteen ging vertellen, zou veel stof doen opwaaien. Hij keek naar Frode Moen, de vicevoorzitter van het bestuur, die wekenlang had lopen grijnzen. Op tafel voor Moen lag een brochure met jachten. Hij had zijn uitverkoren jacht vol trots aan de anderen laten zien en verteld dat hij voor marineblauwe lak ging kiezen, of 'navy blue', zoals hij benadrukte dat het in de brochure stond.

Links van Martiniussen zat zijn goede vriend en zakenpartner Bjørn Danielsen. Zelfs hij wist niet waarom Martiniussen een spoedbijeenkomst had belegd, die volgens zijn mailtje maar een paar minuten zou duren. 'Een korte bekendmaking,' was alles wat erin stond.

'Alright,' begon Wilhelm Martiniussen. Hij schraapte zijn keel en vervolgde. 'Het is niet makkelijk voor mij...' Een korte pauze. 'Maar na er grondig over nagedacht te hebben, heb ik besloten dat Mardan zich uit het project terugtrekt.'

'Welk project?' vroeg Moen half ongeïnteresseerd.

'Het Canadaproject,' was Martiniussens korte antwoord.

Een eindeloze seconde lang waren de vogels buiten het raam te horen. Een angstaanjagende stilte. Geen van de bestuursleden kon zijn oren geloven. Toen toverde een van hen een lachje tevoorschijn en zei: 'Leuk hoor, Wilhelm. Mogen we weten waar dit over gaat?'

Martiniussen was bloedserieus. Het liefst zou hij naar zijn kantoor teruggaan en later nog een poging doen. Maar hij probeerde zijn gezicht in de plooi te houden. 'Ik meen het serieus.'

'Nee... nee, nee, nee,' zei Moen. 'Dat kan toch niet, Wilhelm?'

'Het spijt me Frode, maar het kan dus wel.'

Het bestuurslid dat het lachje tevoorschijn had getoverd keek geschokt en zei iets, zo zachtjes dat Martiniussen zich moest inspannen om het te horen. De anderen hadden kennelijk moeite om tot zich te laten doordringen waar het om ging.

'Wilhelm... kun je misschien uitleggen... wat hier... aan de hand is?' fluisterde hij van de andere kant van de tafel.

'We trekken ons terug uit het Canadaproject,' herhaalde Martiniussen.

Wat kon hij anders zeggen? Hij wist best dat iedereen hier begreep waarom.

'Maar, eh, daar hebben we toch een bestuur voor?' vervolgde het bestuurslid. 'Had je dat niet met ons moeten overleggen, het moeten bespreken en zo?'

'Dat had ik uiteraard kunnen doen, maar waarom? Mijn besluit staat vast.'

Frode Moen stond op. 'Besef je wel hoeveel geld Mardan hierin heeft geïnvesteerd? Zo keldert onze beurswaarde binnen de kortste keren.'

'Uiteraard besef ik hoeveel tijd en geld we hierin hebben gestoken, maar we zullen ons nu op iets anders moeten richten. De firma heeft genoeg opdrachten en interessante projecten. Maar als kleine pleister op de wond kunnen jullie een heel aardige kerstbonus verwachten: vier miljoen kronen per persoon, uit mijn eigen zak – het is maar dat jullie het weten.' Hij probeerde te glimlachen.

Moen lachte smalend en zei: 'Vier miljoen... wat een lachertje. Daar ga ik niet op in. Je gaat onze droom verdomme niet verpesten, alleen maar omdat je de kolder in je kop hebt!' Het schuim stond hem om de mond. Zijn gezicht was vuurrood aangelopen.

'Vergeet niet dat dit bedrijf van mij is, Frode. Ik heb – en daar heb ik volledig het recht toe – dit besluit namens Mardan genomen.'

'Vier miljoen, goddomme,' brieste Moen. 'En daarom moet ik in mijn handjes knijpen, is dat wat je wilt zeggen? Terwijl ik misschien het tiendubbele had gekregen? En mijn aandeel in de zaak is hier het kleinst.'

'Als je daar niet tevreden mee bent, verkoop dan je aandelen maar en zoek ergens anders een nieuwe directiekamer met uitzicht.'

'En waarom zegt verdomme niemand anders hier iets?' Moen keek naar de anderen rond de tafel. 'Voor de verandering...'

Er viel een korte stilte. Alle andere bestuursleden keken naar Bjørn Danielsen, in de hoop dat hij bezwaar zou maken. Hij was de enige die tot de eigenaar door kon dringen. Maar Danielsens blik was op het tafelblad voor hem gericht.

'Stop die vier miljoen maar in je reet. Wat een waanzin!' schreeuwde Moen, en hij was bijna de vergaderkamer uit gelopen.

Martiniussen richtte zich tot de anderen. 'Het spijt me vreselijk maar geloof me, ik doe dit niet uit egoïstische overwegingen. Ik doe het voor ons allemaal. Met het oog op onze toekomst. Laten we nu liever vooruitkijken. Wat zeggen jullie?'

Hij keek hen hoopvol aan. Niemand reageerde. Ze zaten er allemaal met een begrafenisgezicht bij. Hij liep de vergaderkamer uit, zijn eigen kantoor binnen, en zonk in zijn stoel neer. Het volgende ogenblik werd er op zijn deur geklopt. Danielsen stak zijn hoofd naar binnen.

'Stoor ik?' vroeg hij.

'Nee hoor.' Martiniussen glimlachte. 'Ga zitten.'

'Je hebt wel een beetje een chaos veroorzaakt, hè?'

'Hm. Ik wist dat ze niet over mijn besluit zouden staan juichen, maar Frode reageerde wel erg heftig...'

'Ja...'

Martiniussen stond op en ging bij het raam staan. 'Jij zei daarnet niet zo veel.'

'Nee, dat kan wel kloppen...'

'Wil je nu meer kwijt? Ik krijg de indruk dat je iets op je lever hebt.'

'Je weet dat ik me in een plenaire vergadering nooit tegen je zal keren, Wilhelm. Alleen...'

Er viel een korte stilte.

'Geef gerust je mening, Bjørn,' zei Martiniussen, terwijl hij zich naar hem toekeerde. 'Dit is een zakelijke kwestie. Wat hierbinnen ook gebeurt, het zal niet van invloed zijn op onze vriendschap. Dat weet je toch? Dat gezegd hebbende, stel ik je loyaliteit natuurlijk wel erg op prijs. Zeg wat je kwijt wilt. Ik wil graag weten hoe jij erover denkt.'

Daar was Danielsen enigszins huiverig voor. Hij lag niet graag dwars, maar hij moest toch iets zeggen. Dat was hij zichzelf en de rest van het bestuur verschuldigd. Hij vermande zich en zei: 'De anderen waren te druk bezig met protesteren tegen je besluit. Ik ken je, dus weet ik dat je desondanks geen duimbreed zult wijken. Maar ik zou alleen wel graag weten waarom. Na al die tijd en middelen die we in het project hebben gestoken, draai jij plotseling als een blad aan de boom om en verander je van mening. Eerst zet je letterlijk al je auto's stil. En dan dit. Ik moet zeggen dat ik een beetje het vermoeden heb dat het om Nora draait. Met alle respect, Wilhelm, hoe lang ken je haar nu? Zeven, acht weken?'

'Vier maanden.'

Danielsen schudde zijn hoofd. 'Vier maanden... hoe lang hebben we gewerkt om de kans te krijgen die zich nu aan ons voordoet?' Hij keek vragend over het bureau heen. 'Dertig jaar, Wilhelm... dertig jaar.'

'Ik heb begrip voor je frustratie. Maar het Canadaproject draait maar om één ding – geld. En het is een verdomd smerige manier om eraan te komen. Jij hebt toch genoeg om jezelf te redden?'

'Eh, ik red me wel met wat ik heb, maar je kunt toch nooit genoeg geld hebben? Bovendien gaat het ook om de toekomst van het bedrijf.'

Wilhelm keek hem vriendelijk aan. 'Mardan zal blijven floreren als jij en ik allang onder de zoden liggen. Het winnen van teerzand heeft de toekomst niet. Grootschalig inzetten op nieuwe vormen van energie daarentegen...'

'Dat is niet bepaald ons terrein,' zei Bjørn op een toon alsof hij een lesje opzei.

'Precies.'

Als Wilhelm eenmaal een besluit had genomen, was iedere verdere discussie zinloos. Bjørn was al bang geweest dat het hier op uit zou lopen. Het was algemeen bekend: de winning van teerzand was uiterst vervuilend, klimaatonvriendelijk en heel schadelijk voor de natuur in de wijde omtrek van de velden. Aan het begin van het project, toen Wilhelm de drijvende kracht erachter was, had hij in euforie verkeerd als hij erover sprak. Dankzij haar baanbrekende technologie zou Mardan van een kleine, Noorse aardoliefirma tot een multinational uitgroeien. Het geld zou binnenstromen en de eigenaren zouden bijna de status van royalty krijgen. Toen was zij opgedoken. De vrouw die Wilhelms geliefde was geworden. De negenentwintig jaar jongere Nora Røed Karlsen. De roodharige milieuactiviste had ervoor gezorgd dat zijn leven uit meer dan vergaderingen en onderhandelingen over contracten ging bestaan. Sommigen dachten dat ze om het geld met de zestigjarige zakenman had aangepapt. Maar Wilhelm wist wel beter.

Buiten Fredrikstad wisten maar weinig mensen wie Wilhelm Martiniussen was. Bjørn Danielsen was het gezicht van de firma naar buiten toe. Dat had Wilhelm zo gewild. 'Jij bent mediagenieker dan ik,' had hij gezegd. Hij tilde er absoluut niet aan dat hij geen knappe vent genoemd kon worden. Dat was het punt waarop Bjørn Danielsen in actie kwam, want die was ervoor gemaakt om naar buiten te treden. Daarom had Nora Røed Karlsen er geen idee van gehad wie Wilhelm Martiniussen was toen ze hem in een bar in Stavanger had ontmoet. Hij was daar om zijn neef te bezoeken, zij om deel te nemen aan een protestactie die door de milieuorganisatie Bellona op touw was gezet. Ze had de puzzelstukjes nog niet aan elkaar gelegd toen hij haar vier weken later aan Bjørn Danielsen had voorgesteld. Toen was Nora – of Bellonora, zoals Bjørn haar voor de grap had genoemd – al zo verliefd geweest dat die onthulling geen rol meer speelde.

Het bedrijf, dat altijd op de eerste plaats was gekomen en dat hij zelf als verklaring had aangevoerd voor het feit dat hij nooit een gezin had gesticht, kwam op het tweede plan te staan. Danielsen kende hem niet meer terug, die jonge knul in het lichaam van een man op leeftijd. Hij gunde zijn vriend die ervaring. Uiteindelijk zat hij er dankzij Wilhelm warmpjes bij. Lang niet zo warmpjes als Wilhelm zelf, maar genoeg voor hemzelf en zijn vrouw – die heel duur was in het onderhoud – om van te leven.

'Wanneer wordt het officieel?' vroeg Bjørn.

'Dat we eruit stappen, bedoel je?'

'Ja.'

‘Eind volgende week. Ik stuur aan het begin van de week een rondschrijven naar alle werknemers.’

Bjørn Danielsen perste zijn lippen op elkaar en knikte. Hij had begrip voor het besluit, maar hij was het er niet mee eens.

2

*Maandag 8 juni – dinsdag 9 juni
Fredrikstad*

Al sinds hij de waarde van geld had ontdekt, vond Anton Brekke het prachtig om het bij allerlei spelletjes in te zetten. Op de lagere school en de middenschool was het dobbelen. De andere kinderen vonden het spannend, en Anton koos zelf degenen uit die mee mochten spelen. Hij was elf en – in eigen ogen – de beste dobbelaar ter wereld. De andere kinderen trokken zich er niets van aan dat hij onderweg de regels wijzigde, als ze maar mee mochten doen; wanneer je op de lagere school van Rød met dobbelstenen gooide, was je cool. Als je het geluk had om zeven of elf te gooien, werd je rijk. In ieder geval vanuit kinderlijk perspectief gezien.

Als puber ontwikkelde hij zich tot een handige pokeraar en tijdens de militaire dienst had hij aanzienlijk meer uit te geven dan de rest. Bij elke gelegenheid organiseerde hij kleine pokercompetities, hetzij in de kazerne, hetzij als ze diep in de bossen op oefening waren. Speelkaarten en geld had hij altijd bij zich. Als ze in zijn troep geen geld hadden, nam hij ook sigaretten aan. Hij rookte zelf niet, dus verkocht hij de sigaretten zodra hij de kans kreeg, bij voorkeur voor iets meer dan ze in de kiosk kostten, die een kleine kilometer buiten de basis lag.

Op een dag zou hij ervan kunnen leven. Hij zou in Las Vegas gaan wonen en zijn kantoor zou in Caesar's Palace gevestigd zijn. Daar zou hij dan iedere dag duizenden dollars winnen, om vervolgens naar huis te gaan, waar hij werd opgewacht door een mooie vrouw met lang, bruin haar en nootbruine ogen. Zij zou thuis op de kinderen passen. Gezien de inkomsten die hij zou hebben, zou zijn vrouw niet hoeven werken. Ze zou een leven als een koningin hebben – en hij een leven als een koning. Hij zou de allergrootste worden. Een wiskundig genie en een meesterbrein. De opvolger van pokerlegende Stu Ungar. Met dat verschil, dat Anton Brekke niet van plan was aan een overdosis te overlijden.

Toen hij als student naar Oslo was verhuisd, werd hij een vaste bezoeker van de renbaan van Bjerke. Er was voor hem geen heerlijker gevoel ter wereld dan zijn uitverkoren paard als eerste over de streep te zien komen. Ook al vertelde hij dat aan niemand, dát was een mooiere ervaring dan toen hij voor het altaar het ja-woord had gekregen van de vrouw van zijn

leven. In elk geval beduidend beter dan het gevoel dat hij elf jaar later had toen hij van zijn werk thuiskwam en zag dat ze haar koffers had gepakt.

Ze had een hekel aan zijn werk en de meer dan 200 dagen die hij jaarlijks onderweg was. Daarom stelde ze het extra op prijs als hij zijn vrije tijd thuis doorbracht. Maar als hij daar eenmaal was, zat hij aan de bank gekluisterd naar sport te kijken met de totobriefjes voor zich op tafel uitgespreid. Volstrekt niet geïnteresseerd in wat zij hem te vertellen had. De antwoorden die hij gaf waren 'ja,' 'nee,' en 'o ja?'. Zo wilde zij niet leven. Ze was er al ontelbare keren over begonnen, en dan liet hij telkens een paar dagen lang alle gokspelletjes links liggen.

Toen hij die middag thuiskwam en begreep dat ze er geen behoefte meer aan had om nog langer met hem samen te leven, probeerde hij te zeggen dat hij een ander baantje zou zoeken, zodat hij vaker thuis bij haar en hun zoon kon zijn. Maar dat hielp niet. 'Hou je op met gokken, zelfs als je een andere baan krijgt?' had ze gevraagd. Hij had zijn schouders opgehaald, en toen was zij in de auto gestapt, had het raampje omlaag gedraaid en gesnauwd: '*Jouw zoon* en ik blijven de rest van de week bij mama. Zoek jij intussen maar andere woonruimte!' Drie dagen later zat hij in de Oslose wijk St. Hanshaugen op een kamer van tweeëndertig vierkante meter.

Nu, eenentwintig jaar nadat hij zijn kameraden in het leger het geld uit de zak had geklopt, veertien jaar na zijn bruiloft en drie jaar na zijn scheiding, was hij nooit dichterbij Las Vegas gekomen dan het clubhuis van sportvereniging Lervik buiten Fredrikstad.

Hij bezocht de illegale speelclub nu voor de derde keer in zes maanden. De vorige twee keer had hij verloren – zesduizend, respectievelijk tienduizend kronen. Een hoop geld voor een ambtenaar.

Maar deze keer zat het hem mee. Hij had de hele dag al een lekker gevoel, en terwijl hij het vliegveld Oslo-Rygge passeerde, maakte hij zichzelf wijs dat het daarom de twee vorige keren verkeerd was gegaan. Zijn instelling. Hij twijfelde eraan of hij toen wel de juiste instelling had gehad, want dan zou hij vast niet verloren hebben. Zoals hij nu in zijn vel zat, kon hij gewoon onmogelijk verliezen. Het dampte gewoonweg van hem af. Hij merkte het zelf en wist zeker dat de auto's voor en achter hem, en zelfs de auto's die hem passeerden, voelden dat er een winnaar in die zwarte Volvo zat. Het was lang geleden dat hij zo'n gevoel had gehad, en nog langer geleden dat hij überhaupt iets had gewonnen. De laatste weken had hij noch bij het poken op internet, noch op de renbaan van Bjerke, noch bij de toto veel winst gemaakt. Hij wist niet eens meer of de balans op zijn mastercard positief of negatief was.

Vanavond had hij geluk.

Het clubhuis hoorde bij voetbalclub Lervik, maar de man die als beheerder diende was een verlopen gokker en op twee vaste dagen per week was het lokaal ingericht voor poker.

'Anton!' riep een stem aan een van de drie tafels toen Anton Brekke de drempel over stapte.

Het was een oude jeugdvriend. Ze waren in Gressvik bij Fredrikstad opgegroeid, en Anton had op de lagere school ontelbare flesjes vruchtensap en pakjes kauwgom van hem gewonnen.

‘Kom hier zitten. Die amateur heeft me zojuist vierduizend kronen lichter gemaakt,’ lachte zijn kameraad en wees naar een jonge knul aan de andere kant van de tafel.

‘Hallo,’ zei Anton, en hij ging naast zijn jeugdvriend zitten. ‘Vierduizend, jawel.’ Hij glimlachte mismoedig. ‘Bij andere gelegenheden nog wel eens iets gewonnen?’

‘Niet veel. Ik heb drie weken geleden rond de dertigduizend gewonnen bij de toto, maar dat heb ik hier allemaal vergokt.’

‘Allemaal? Hier?’ Met stomheid geslagen keek Anton hem aan.

‘Ja,’ antwoordde de ander zachtjes. ‘Hier, precies op de plek waar ik nu zit. En jij?’

Hij had geen zin om te zeggen hoe slecht het hem de laatste tijd was vergaan. ‘Nee, niks gewonnen of verloren. Quitte gespeeld,’ loog hij. ‘Maar ik geloof dat het vandaag goed zal gaan.’

Zijn kameraad knikte discreet naar de jonge knul die hij een paar tellen daarvoor had aangewezen.

‘Wat is er met hem?’ fluisterde Anton.

‘Vis. Zo’n rottige vis. Hij doet overal aan mee en de klootzak heeft nog mazzel ook.’

Anton liet zijn blikken over de andere spelers rond de tafel gaan. Het waren allemaal mannen van middelbare leeftijd die er ogenschijnlijk financieel goed voor stonden. Het sleutelwoord was *ogenschijnlijk*. Hij wist dat de meesten hier hard moesten ploeteren om de eindjes aan elkaar te knopen. Zijn kameraad had horrorverhalen verteld over diverse mannen die hun vrouw, hun kinderen, hun huis en hun auto hadden verspeeld en nu geld schuldig waren aan personen waar je over het algemeen beter niets mee te maken kon hebben. Anton had bij het aanhoren van die verhalen ernstig geknikt, hoewel hij heel goed wist dat ze op het zijne leken – zij het dat hij zijn financiën enigszins op orde had weten te houden. In elk geval genoeg om alleen maar schulden te hebben bij de bank.

De enige die eruit sprong, was de vis. Uit de mouwen van zijn roze piquéhemd staken een paar dunne, jongensachtige armen. Zijn haar oogde vochtig en was naar achteren gekamd met een flinke dot gel of wax. Hoogstwaarschijnlijk allebei. Het diamanten oorknopje in zijn linkeroorlel glinsterde en op zijn neus rustte een grote, beige zonnebril. Naar zijn dialect te oordelen kwam hij niet uit de buurt en zo te horen had niemand van de overigen aan tafel zin om een gesprek met hem aan te gaan.

De beheerder kwam naar Anton toe en vroeg hem hoeveel fiches hij wilde kopen. Anton trok een envelop uit zijn jasje en pelde vijftienduizend kronen van zijn zuurverdiende vakantiegeld af.

De stoelen waren niet bedoeld om per keer langer dan een uurtje of twee op te zitten. Anton speelde inmiddels al bijna een halve dag. Zijn rug en schouders schreeuwden om een verandering van houding.

Het gevoel dat hij voor die tijd had gehad, klopte. Hij had poker gespeeld alsof hij nooit van zijn leven iets anders had gedaan en stond bijna vijftienduizend kronen in de plus. Stapels fiches in verschillende kleuren stonden sierlijk voor hem op de tafel. Anton goochelde met zijn fiches. Een geluid waar de meesten zich aan ergerden, maar dat kon hem niets schelen. Het was zijn avond. Hij nam in elke hand twee stapels en schoof ze in elkaar. Hij heerste over de tafel en genoot van iedere seconde. Hij had zijn zoon een uitstapje naar het pretpark Liseberg beloofd, maar nu zag het ernaar uit dat hij zich iets grootschaligers kon veroorloven. Misschien Disneyland in Frankrijk.

Anton keek op de klok en zei: 'Het loopt al tegen tien. Ik denk dat ik mijn boeltje over een paar rondjes maar eens bij elkaar pak.'

'Ja, ik ook,' antwoordde zijn makker, die de helft van zijn fiches aan zijn jeugdvriend was kwijtgeraakt. 'Zullen we samen naar de stad rijden om wat te ontbijten?'

'Doen we. Ik trakteer,' zei Anton met een glimlach.

De dealer gaf iedere speler twee kaarten. Anton tilde langzaam de hoekjes op. Een klaveraas en een schoppen aas werden zichtbaar. Hij had diezelfde hand al ontelbare keren eerder gehad, maar vandaag nog niet. Zijn polsslag ging automatisch omhoog. Ging hij de avond afsluiten door nog eens een enorme pot te winnen?

Hij begon wat met de vriend uit zijn kinderjaren te kletsen om de indruk te wekken dat hij geen kaarten had gekregen die om speciale concentratie vroegen. Een oud trucje, maar hij had het gevoel dat het deze keer zou werken.

Hij was de laatste in deze hand en toen het zijn beurt was, liet hij zijn blikken over de andere spelers gaan. Hij wilde niet meer dan één tegenspeler hebben als de flop op tafel kwam. Zijn ervaring leerde hem dat het hem duur kon komen te staan als hij nu inhalig werd. Eén tegenspeler was wel genoeg. Als hij niet flink verhoogde, liep hij het risico dat diverse spelers met een min of meer goede hand zouden meegaan. Dat zou de kans dat de pot hem zou worden afgepakt, vergroten.

'Ik verhoog.' Anton gooide een stapeltje fiches op de tafel. 'Driehonderd.'

'Driehonderd?' Een robuuste veertiger trok met een lachje zijn wenkbrauwen op. 'Ga je de pot dan inpikken?' Hij staarde naar Anton, die zijn blik op de pot op tafel bleef richten. 'Ja, hoor, ga je gang maar. Pas,' zei hij, en hij schoof zijn kaarten van zich af.

Nummer twee en drie pasten zonder er een vertoning van te maken. Nummer vier, de jonge knul, staarde hem een paar tellen door zijn zonnebril heen aan, waarna hij twee kleine stapeltjes fiches naar het midden van de tafel schoof. 'Ik verhoog. Zeshonderd, om mee te doen.'

Anton vertrok geen spier van zijn gezicht. Hij bleef rustig. Op iets dergelijks had hij gehoopt. Dat de een of andere joker met een redelijk goede hand, misschien een aas en een heer, of misschien zelfs twee heren, nog eens zou verhogen. Nummer vijf schudde even zijn hoofd voor hij zijn kaarten van zich af schoof. Dat deed Antons kameraad ook.

Nog eentje over. Anton had zin om nog eens te verhogen, maar daarmee zou hij zich te veel in de kaart laten kijken, zodat de jongeman hoogstwaarschijnlijk zou passen, tenzij hij zelf een geweldig goede hand had, wat Anton niet echt geloofde. Eigenlijk mocht hij alles wel in zijn vingers hebben, deze pot was voor Anton. Hij staarde naar de jonge knul die zijn ogen achter die donkere zonnebril verborg. Zijn lange, blonde haar zag er na bijna twaalf uur nog steeds vochtig uit. Hij zette zijn ellebogen op tafel en liet zijn spitse kin in zijn handpalm rusten. Voor het eerst viel het Anton op wat voor horloge de jongen om zijn pols had: een Tag Heuer L. Anton herkende de karakteristieke band – als zoon van een horlogemaker wist hij alles van uurwerken af. Dat die snotaap geld had, was daarmee boven iedere twijfel verheven.

De neusvleugels van de jongen verwijdden zich. Het puntje van zijn tong stak een klein eindje uit zijn mond en maakte zijn lippen nat. Zenuwtrekjes. Anton zag het. Hij had het al zo vaak gezien, bij anderen die ook aan de overkant van de tafel hadden gezeten – maar niet in een illegale goktent. De knul slikte. Even leek het alsof hij zijn hand voor zijn keel wilde houden om het te verbergen, maar dan kon hij net zo goed meteen passen. De krachtige adamsappel tekende zich duidelijk af op zijn slanke hals. Dat was het teken waarop Anton had gewacht. Een teken van onzekerheid. Hij had hoogstwaarschijnlijk geen aas plus heer, twee heren of een saai stel boeren. Maar hij had laten merken dat hij sterke kaarten had, en er zaten al meer dan elfhonderd kronen in de pot. Als Anton alleen maar meeding met zijn verhoging, zouden er meer dan veertienhonderd kronen op tafel liggen. Niet de hele wereld, en ongeacht wat voor kaarten er op tafel kwamen zou hij een hoog bod doen, en dan zou de jongen naar alle waarschijnlijkheid passen.

‘Ik zie je en verhoog met nog eens driehonderd,’ zei hij zelfverzekerd.

‘Ik ga mee,’ zei de ander, en hij slikte weer.

De dealer, die zelf niet meespeelde, legde de flop uit: harten aas, klaver tien en klaver zeven.

Anton trof zijn droomkaart aan en had nu three of a kind. Een winnende hand. Hij voelde zijn halsslagader kloppen.

Lange tijd staarde hij naar de kaarten op tafel. Hij deed alsof hij niet blij was, en dat lukte uitstekend. Hij wist niet zeker of hij moest bieden of checken. Als hij checkte, liet hij eigenlijk merken dat hij wel sterk stond. Doen alsof hij een slechte hand had door na zijn agressieve speelstijl van voor de flop nu ineens te checken was de oudste truc ter wereld.

Na een poosje nagedacht te hebben schoof hij voor duizend kronen aan fiches behoedzaam naar het midden van de tafel.

‘Ik zie je duizend en verhoog met twee. Drieduizend in totaal,’ antwoordde de jongen rap en zelfverzekerd.

Anton stond paf. De adrenaline joeg door hem heen. Wat had die knul voor kaarten? Misschien was hij op een straight of een flush uit. Nee, dan moest hij twee klaveren of een acht en een negen hebben, en dan had hij voor de flop niet zo sterk gespeeld. Misschien had hij three of a kind, drie zevens of drie tien.

Desondanks had Anton de beste hand. Hij wilde niet het risico lopen dat die snoot een flush zou bemachtigen. Dat had hij al zo vaak meegemaakt: waardeloos spel dat enorme winst opleverde. Maar niet nu.

‘Wat heb je nog over?’ vroeg Anton, terwijl hij naar de fiches voor de blonde jongen keek.

‘Heel wat meer dan jij,’ antwoordde die arrogant.

Hij had meer dan Anton, maar heel wat meer was overdreven. Hoe dan ook, Anton had alleen maar zijn reactie willen zien. Hij maakte nog steeds een solide indruk. In elk geval dacht hij zelf dat hij solide was. Anton daarentegen was daar niet helemaal van overtuigd.

Hij wierp een blik omlaag op zijn fiches. ‘Ik zie je tweeduizend en verhoog met nog eens vijf.’

Nu was hij aan het overbieden, maar dat was om deze hand daar op dat moment af te sluiten, en maar genoeg te nemen met de zesduizend die al in de pot zaten. Geen enkele pokerspeler die weet waar hij mee bezig is, gaat met een dergelijk bod mee in de hoop op een flush of een straight. Hij kon alleen maar drie zevens of drie tien hebben als hij meeding, anders sloeg het nergens op. Daarmee kon hij niet opboksen tegen Antons drie azen.

‘Ik zie je.’

De dealer draaide de turnkaart om – harten tien, zodat Anton een full house had. Tenzij de jongen twee tien had, wat hoogst onwaarschijnlijk was, had Anton de beste hand. Hij checkte, in de hoop dat de ander een lager full house had.

‘All in,’ zei de jongen, en schoof al zijn fiches in twee bergjes naar het midden van de tafel.

‘Ik zie je.’ Hij hoefde niet na te denken. Hij wist dat hij het beste was. ‘Full house,’ zei Anton en draaide zijn azen om.

De spelers aan de twee andere tafels pauzeerden even om te kunnen volgen wat er gebeurde.

De jongen schudde zijn hoofd. ‘Ik had gehoopt dat je zou schrikken van die tien. Nu moet ik mazzel hebben.’

Hij draaide zijn kaarten om. Klaver acht en klaver negen.

Die jongen had niets.

Er zaten twee kaarten in de stok die Anton de enorme pot van bijna achttienduizend kronen zouden kosten – klaver zes en klaver boer. Met een van die kaarten zou die arrogante jonge knul een straight flush hebben. De andere spelers waren bijna net zo gespannen en een van hen constateerde

dat de jongen vier komma vijf procent kans had om een van de kaarten te krijgen die hij nodig had. De dealer sloeg twee keer met zijn handpalmen op de tafel en draaide de riverkaart om.

Anton sloot zijn ogen. Er ging een gekreun door de kamer. Hij keek naar zijn jeugdvriend, die zachtjes zijn hoofd schudde en zijn blik neersloeg. Alsof hij zich schaamde. Anton verplaatste zijn blik naar de tafel.

Vier komma vijf procent was genoeg.

De klaver boer lag op de tafel naar hem te schamperen. Zijn hele lichaam werd eerst ijskoud, en toen bloedheet. De kamer draaide. Een misselijk gevoel kwam uit zijn maag omhoog, helemaal tot in zijn keel.

'Pech, hoor, ouwe!' lachte de jongen en trok de fiches op de tafel met twee hebberrige armen naar zich toe, terwijl hij steeds harder ging lachen. 'Ik was na die flop zo goed als favoriet. Daar ben je het toch zeker wel mee eens?'

Anton gaf geen antwoord. Hij had geen woorden meer over. Hij stond alleen maar met een lege blik naar de pot te staren die in een paar grote halen naar de ongenietbare snotaap verdween.

'Je zit er toch niet mee? Dat je heb je als je gokt. Soms win je en soms verlies je, zoals nu. Wie speelt moet tegen z'n verlies kunnen!' lachte de jongen ruw.